

Parijs, enkele maanden na de Bevrijding.

Ik wachtte al een tijdje in de gang toen de ambtenaar me kwam halen.

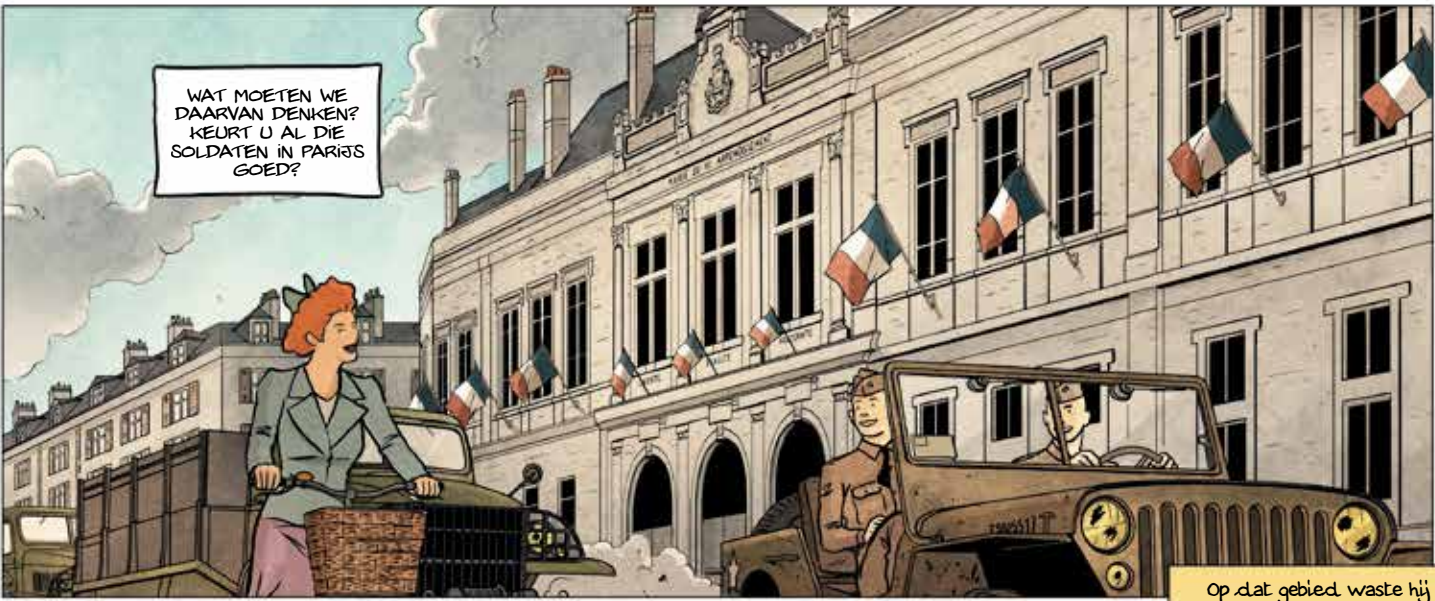

Ik herinner me dat hij naar lavendel rook, en ik dacht dat hij ongetwijfeld zopas zijn handen had gewassen.

DIE WAGENS VAN HET AMERIKAANSE LEGER MAKEN NOGAL LAWAAI.

OPDRINGERIG, VINDT U NIET.

WAT MOETEN WE DAARVAN DENKEN? KEURT U AL DIE SOLDATEN IN PARIJS GOED?

Op dat gebied waste hij waarschijnlijk ook zijn handen.

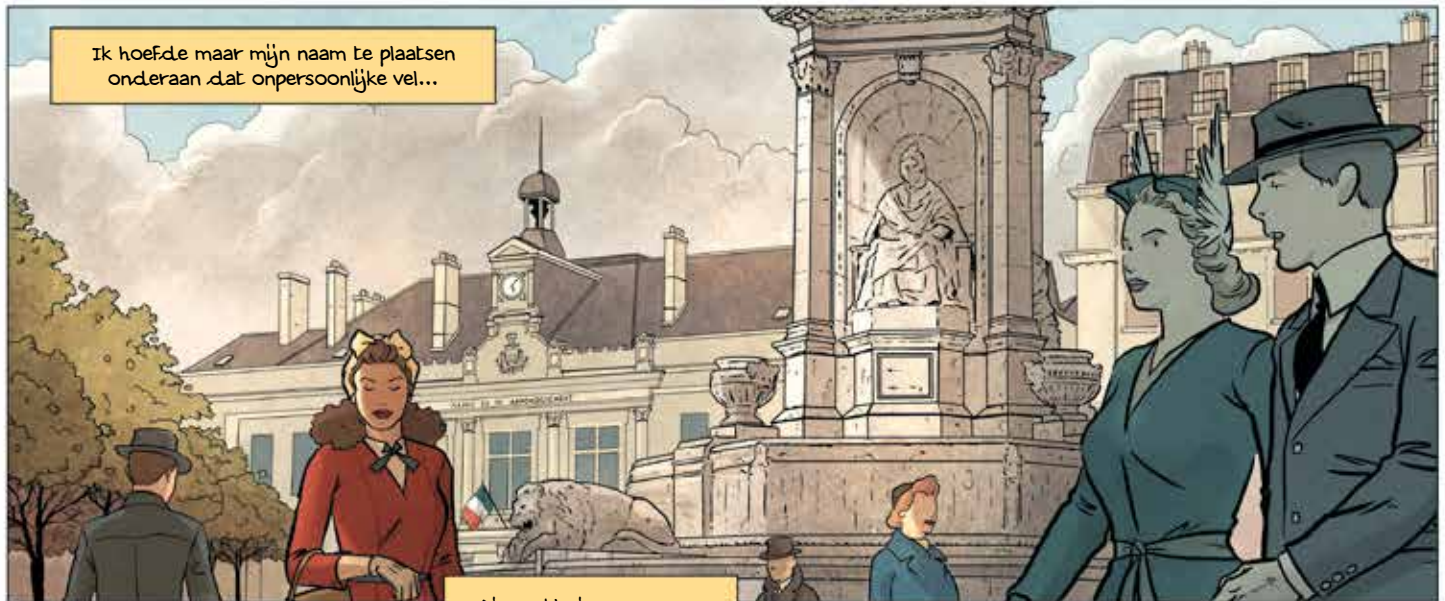

HET GAAT NOCHTANS
OM DE ENIGE MANIER
OM DE VRIJHEID TE
HERVINDEN.

Mijn vrijheid
hervinden.

Die plotse, brandende droom realiseren, me
die liefde van elders te verschaffen.

Ik hoefde maar mijn naam te plaatsen
onderaan dat onpersoonlijke vel...

Die verklaring waarmee
ik al mijn rechten op mijn
dochter afstond.

Ik stapte machinaal langs de boulevard Saint-Germain naar ons appartement.

Op de vijfde verdieping klopte ik op de deur alsof ik niet langer het recht had terug thuis te komen. Francis wachtte op me.

Hij wist wat ik had beslist, dat zag ik in zijn trieste ogen. Maar hij gedroeg zich aangenaam.

IK ZOU ZO GRAAG HEBBEN DAT WE ALLES VERGETEN. DAT JE JE ENKEL DE MOOIE MOMENTEN HERINNERT. WE ZOULDEN HELEMAAL OPNIEUW KUNNEN BEGINNEN, HET IS MAAR EEN WOORD.

Hij stond lang stil bij mijn handtekening. Daarna werd zijn blik wazig.

WIL JE AFSCHIED NEMEN VAN NICOLE?

Ik voelde me niet in staat om ook maar één woord te vinden, één streling, om haar iets uit te leggen.

